

henviste til, at netop Middelstanden led stærkt under Dyrtiden, og at man ifølge Dyrtilslovens § 2 kunde hjælpe ogsaa den. Jeg husker neppe fejl, naar jeg siger, at ogsaa Venstre stillede sig særdeles velvilligt overfor denne Sag. Men naar jeg ser paa, hvorledes det er gaaet i Praksis, synes jeg, der er ikke meget tilbage af den Velvillie, som kom til Orde fra Højre og Venstre, den Gang man behandlede Sagen herinde.

Jeg ved, at Københavns Amt har vedtaget Foranstaltninger i Henhold til § 2. Sorø Amt havde iværksat saadanne Foranstaltninger i 3 Maaneder, men saa fandt Sogneraadene, at det var vist alligevel for kostbar en Historie, og vedtog, at man ikke vilde have mere dermed at gøre foreløbig. Nu er der nedsat et Udvalg til at undersøge Sagen paa ny, men det Udvalg bliver neppe færdigt, før Dyrtilslovens Periode er udløbet. I Købstæderne har man, hvor Socialdemokraterne har Flertal eller betydlig Indflydelse, været i Stand til at anvende § 2, men ikke andre Steder. Det har ogsaa vist sig, at Højre og Venstre i flere Byer i Stedet for at optræde som Talsmænd for Gennemførelsen af § 2 har stemt imod at benytte Paragraffen, og man har haft det Særsyn, at inkarnerede Højremænd og ivrige Venstremænd er gaaet til Indenrigsministeren og er faldet paa Knæ for denne radikale Minister og har anmodet ham om at hjælpe til at forhindre Socialdemokraterne i at anvende § 2. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) talte forleden om, at det var ikke Socialdemokraterne alene, der havde Samfundsfølelse, nej, de øvrige Partier vilde ogsaa tillade sig at have Samfundsfølelse. Jeg skal være den sidste til at bestride, at Folk, der ikke tilhører Socialdemokratiet, udmærket godt kan have Samfundsfølelse. Men jeg spørger det ærede Medlem fra Kolding, om det at vandre til Ministeren og anmode om Hjælp til at forhindre Praktiseringen af en Lov, man selv har stemt for, er Samfundsfølelse. Jeg mindes et Skuespil, hvor Politiet søgte at slæbe en falden Kvinde i Fængsel og gjorde det med den Motivering, at det vilde hjælpe og redde denne Kvinde, og da det henviste til Loven, var der en behjerttet Mand, som sagde: Enten er Loven slet, eller ogsaa bruges den slet. Hvis dette, at søge at forhindre Anvendelsen af Dyrtilslovens § 2 til Hjælp for fattige i Samfundet, er Samfundsfølelse, vover jeg den Paastand, at enten er den slet, eller den bruges slet.

Det er ikke alene Venstremænd og

Højremænd, der har søgt at modvirke Benyttelsen af § 2, nej, Venstres og Højres Blade har været enige om at bekæmpe disse Foranstaltninger, og det har ikke manglet paa Opfordringer til Velhaverne i disse Byer, hvor man søger at bekæmpe disse Foranstaltninger, til at flytte udenfor Byen, derved sparer de Penge — ganske vist ikke til Dyrtilsforanstaltninger, for Loven er heldigvis saaledes, at selv om de kan flygte for de Udgifter, som følger af Anvendelse af § 2, kan de ikke flygte fra Skatten. Man siger: Men der kommer en Tid efter denne, Krigen varer ikke evig, og efter Krigen vil der ogsaa blive Tale om store Skatter, selv om de velhavende nu kommer til at betale, kan de spare disse Penge senere. Det er den Maade, hvorpaa Højre og Venstre søger at praktisere Samfundsfølelsen.

Jeg maa imidlertid erkende, at man sine Steder har store Vanskeligheder ved at benytte § 2, idet mange Købstæder er beskattede i saa høj Grad, at det er vanskeligt at skaffe Penge. Hertil kommer ogsaa det uheldige Forhold ved Dyrtilsloven, at den ekstraordinære Skat, der paalignes, ikke paalignes efter stigende Skala, saa at man i de Byer, hvor der ikke er mange Velhavere, er nødt til at gaa langt ned med Skatten, hvorved adskillige Middelstandsfolk bliver ramt af den, og det var ikke Meningen. Jeg beklager, at man ikke kan paaligne Skatten efter stigende Skala. Disse Forhold bevirker, at det bliver mere og mere paakrævet, at Staten tager Prisreguleringsspørgsmaalet op. Vi maa have en yderligere Nedsættelse af Priserne paa Brød, Mælk, Flæsk, Kartofler, Brændsel o. s. v.; enten det skal være Kommunerne eller Staten, der bærer Udgifterne, maa der i denne Vinter gennemføres mere af den Art, end der alt er gjort. Jeg mener, at den bedste Maade vilde være, at Staten søgte at faa Priserne ned for disse Varers Vedkommende, saa vilde det komme alle til gode. Det vilde ogsaa betyde, at i den Landkommune, hvor der sidder et snæverhjetet Sogneraad, vilde de fattige faa Andel i de Goder, som Prisnedsættelsen vil medføre, og det vilde tillige bevirke, at Udgifterne blev fordelt over hele Landet, ogsaa paa de Kommuner, hvor man nu har mange Velhavere, og hvor man altsaa ikke behøver at anvende mange Penge til Dyrtilsforanstaltninger. Disse Folk slipper nu meget billigt. Hvis Staten regulerede Priserne, vilde alle komme til at betale i Forhold til deres Indtægter.

At Staten overtog denne Opgave, vilde